

mer har sin Betydning — er her et Princip, man kan blive staaende paa? Jeg mener ja! Thi her er bestemt hævdet to Ting, som skal være tilstede, Selvstændighed og Skatteydelse, og jeg mener altsaa, at man vil kunne vedtage Forslaget — hvis man ellers vil det — uden derfor at behøve at tage den Konsekvents, at man nødvendigvis maa gaa videre. Den Stilling, der har været indtaget tidligere overfor Lovforslaget for en Del af den danske Stat, har og maa have Betydning for mig, det er en Selvfølge. Jeg siger selvfølgelig ikke, at deraf følger, at man under vore Forhold som Konsekvents maatte vedtage et saadant Forslag. Det kunde ganske vist ikke falde mig ind at fremsætte den Paastand. Man kan jo mene, at Udviklingen og Modenheden hos os er en Anden, og at der er ganske andre Forhold, som gjøre, at man ikke vil vedtage en Lov som er vedtaget for Island. Det skal jeg ganske overlade til Enhvers Skjøn og Mening, om han vil gaa i den Retning eller ikke. Personlig har jeg kun ikke kunnet skjønne, at der, naar man principielt en Gang er kommen ind paa det Standpunkt, saa vil være nogen Fare ved at etablere det her, og derfor har jeg ikke modsat mig Forslaget. Derimod tror jeg ikke, at her er en Samfundsopgave, der trænger paa med bestemt Krav og Løsning. Havde jeg hørt den Anskuelse, maatte jeg selvfølgelig have stillet mig anderledes, end jeg har gjort; men hvis de to Afdelinger i Rigsdagen enes om Forslaget, saa vil jeg ikke modsætte mig, at det ophøies til Lov. Jeg agter saaledes ikke at fordybe mig i Lovforslaget og de særlige Grunde for dets Vedtagelse, men nøies med denne Fremhævelse af, at det gjælder for en Del af Staten, og saa maa Enhver have sit Skjøn, om det kan overføres her til Lands. Som Medlem af dette Thing maa jeg imidlertid være stemt mod Dagsordenen.

Maaten: Det, der foranlediger mig til at tage Ordet, er kun en Udtalelse af den høitærede Minister, hvorved han henviste til en for Island udkommen Lov. Jeg har hørt det Argument fremsætte tidligere, men det, der særlig har Interesse, er, at det nu fremsættes fra Ministerbordet som en Fremhævelse af, at dette, at den samlede Regjering er gaaet med til at udstede en Lov for Island, i visse Henseender er bestemmende eller i alt Fald har Betydning med Hensyn til Regjeringens Stilling her for Kongeriget. Jeg for mit Vedkommende siger, at efter den Udtalelse maatte man jo virkelig tillægge den islandiske Lovgivning større In-

teresse, end jeg ganske vist hidtil har tænkt mig, at den kunde have for Kongeriget, og jeg for mit Vedkommende maa sige, at jeg ikke kan erkjende, at jeg i nogen Henseende skulde føle mig bunden ved, hvad Regjeringen maatte gjøre i Forhold til Island. Jeg vil paa det Bestemteste fastholde, at jeg ikke betragter nogenjohelst Lov, der maatte udfomme for Island, i nogen Retning som et Præcedens, der skulde paaberaabes overfor Danmark. Thi hvorledes er Forholdet? Paa Island giver Althinget sine Love efter Overveielse af de særlige islandiske Forhold, og da disse Forhold nu naturligvis i mange Retninger ere forskellige fra de kongerigske, komme de islandiske Love ogsaa i mange Retninger til at være af ganske andet Indhold end de kongerigske. Jeg vil blot henvise til Forsatningsloben for Island, og hvad den indeholder om Valgretten til Althinget. Der kræves Skat for at øve den, en vis Stattetænsus, der gives en særlig Valgret til Embedsmænd, og der kræves ogsaa en særlig Kundskabsprøve af dem, der uden at være Embedsmænd og uden at opfylde de andre Betingelser ville udøve Valgret. Vi finde, at de, der have underkæftet sig en akademisk Prøve, ogsaa kunne udøve Valgret. Endelig tager man det ikke saa strengt med om man er Indfødt; man siger, det behøves ikke, ogsaa Fremmede kunne øve Valgret efter et vist Ophold. Naturligvis fordi vi her have en ringe, lille Befolkning, maa man tage til Tælle og ikke stille saa strenge Betingelser med at indskrænke Valgretten til Indfødte. Paa samme Maade kan jeg nu godt forstaa, at naar der er Tale om Island, hvor Befolkningen er saa spredt, saa kan man ikke efter Omstændighederne finde det tilstrækeligt at holde sig til Mænd, men der kan man ogsaa tage Kvinderne med for at fylde Tallet. Det er Noget som efter min Opfattelse kan være meget godt og rigtigt for Island, at man der udfylder Mændenes Antal med Kvinder, men det skal ikke i nogen Henseende være et Præcedens med Hensyn til os og med Hensyn til de kongerigske Forhold, og efter den Arbejdsfordeling mellem Rjonnene, der i tidligere Tid har fundet Sted, siger jeg, at jeg ikke synes, at der er nærmeste Grund til at gaa ind paa det Forslag, der her er stillet. Jeg henholder mig i saa Henseende til, hvad den ærede sidste Taler httrede.

Indenrigsministeren (Singers Lev): Jeg har ikke forlangt, at det ærede Medlem skal lade Noget, som er givet som Lov for Island, være bestemmende for sig; jeg har